

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 61.

Trettende Sessjon.

29de Møde.

Fredagen den 6te December Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

Ordføreren (forf.): Jeg skal herom sige, at der strax i Udvalget viste sig en Different, der udtalte sig i saa bestemte Former, at det ikke var let muligt fra den ene Side at udøve nogen synderlig Indskydelse paa den anden. Sær var der ingen Anledning til at tænke paa at faae Forslaget opløst i forskjellige Bestanddele, da Mindretallet ikke havde benyttet den Anledning, som laae lige for igjennem det Forslag, som Fleertallet har bragt frem om Præstegaardenes Ordning paa en Maade, der i høi Grad nærmer sig Mindretallets, men i Form af et Forslag om en ny Paragraph; der var jo af os altsaa antydet den Vej, til hvilken man kunde slutte sig. Desuden er Mindretallets Forslag undergaaet Modificationer indtil den sidste Tid. Det forekom, troer jeg, de øvrige Medlemmer af Fleertallet ligesom mig, at Mindretallet havde saaledes concentreret sin Anskuelse og bundet alle Bestandsdelene deraf til en uopløselig Eenhed, at det vilde være paa-trængende fra vor Side at forsøge paa at trænge ind derti og ligesom omorganisere Forslaget. Jeg har udtalt, at jeg just derfor ikke vilde gaae ind paa at behandle navnlig den Deel af Forslaget, der angaaer Præstegaardsjorberne, fordi det vilde være at antepicere en Discussion, som vi nødvendigviis maae komme til i Anledning af en ny Paragraph; der er foreslået, hvor alle de samme Spørgsmaal, om selve Medfættelsen, om Grændsen for denne

Medfættelse bestemt til et vist Antal Hundsdyr, om Comissionerne og disses Sammensætning o. s. v., komme frem igjen, derfor har jeg kun nu villet antyde nogle almindelige Banffeligheder, men ikke villet gaae nærmere ind derpaa. Jeg vilde ellers ogsaa have berørt et Par Punkter angaaende Classificationen og Gagebestemmelserne, som den ærede Minister har berørt, men som jeg nu ikke videre skal forfølge. Jeg skal blot tillade mig en enkelt Antydning. Medens Mindretallet ved Fastfættelsen af Lønningerne har forlangt, at man skulde fastholde Hensynet til Udstrækningen og til Folketallet, men i Virkeligheden kun har taget Hensyn til Folketallet, har det aldeles opgivet ethvert historisk Hensyn, ethvert Hensyn til Indtægternes Fremkomst. Det har altsaa forlangt en saa complet Udværgning, at det frugtbarste og største Sogn i Sjælland skal afgive saa Meget, at det fattigste Sogn i Sylland, naar det har den samme Befolkning, kan naae den samme Indtægt; men derved er tillige ethvert Hensyn til de locale Livsforhold forsvundet, derved fremkommer det Resultat, at Præsten i et Kald i den tarveligste Deel af Sylland, hvor der er ligesaa mange Indbyggere som f. Ex. i Lyngby eller Øjentofte Kald, skal have den samme Indtægt som Præsterne i disse, skjøndt det dog er aldeles klart, at en Præstovre i Hiin jydsk Egn lever langt billigere end Præster her i Kjøbenhavns umiddelbare Nærhed, naar man vil, at de skulde have samme Livsgoder og Behageligheder som Andre. Disse Forhold maatte altsaa tages under nogle Overveielse. Jeg kunde fremhæve flere Punkter af samme Art, men skal kun gjøre opmærksom